

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

“*Ἴνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

Ἰούνιος 2014
ἔτος 41ο
ἀρ. φύλ. 669

Γραφεία:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Γενική σύσκεψη

Τετάρτη 25 Ἰουνίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ.
Αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

- Αξιολόγηση τῶν τρεχουσῶν πολιτικοκοινωνικῶν ἐξελίξεων μετὰ τις τελευταῖες ἐκλογές.
- Ἐπισήμανση τῶν διαφαινόμενων προοπτικῶν γιὰ συνεργασία μὲ προσωπικότητες καὶ φορεῖς, καὶ
- Προγραμματισμὸς δραστηριοτήτων κατὰ τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες.

Καλοῦνται οἱ ἀναγνώστες, συνεργάτες καὶ φίλοι τῶν Ἐπάλξεων νὰ προσέλθουν στὴν σύσκεψη αὐτή, γιὰ νὰ συζητήσουμε καὶ νὰ λάβουμε ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις γιὰ τὸ καλὸ ὅλων.

Εἴσοδος ἐλεύθερη

Καλοκαιρινὸ Βραδυνὸ

Τρίτη 1 Ἰουλίου καὶ ὥρα 8:00 μ.μ.
Προαύλιο Ἰ. Ν. Αγ. Σπυριδῶνος Αἰγάλεω ὁδ. Θηβῶν

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει:

- Παραδοσιακὰ τραγούδια ἀπὸ τὴν χορωδία τῶν Ἐπάλξεων καὶ χοροὺς ἀπὸ τὸ χορευτικὸ τμήμα τῶν κυριῶν τοῦ Αἰγάλεω.
- Σύντομο χαιρετισμὸ ἀπὸ τοὺς κ. Β. Τσούπρα, θεολόγο-κοινωνιολόγο καὶ κ. Μαγδαληνὴ Κόκορη, ἰατρὸ-θεολόγο, ὑπεύθυνη τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω.
- Παγωτὸ καὶ ἄλλα κεράσματα.

Καλοῦνται οἱ ἀναγνώστες τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ τιμῆσουν μὲ τὴν παρουσία τους τὴν ἐκδήλωση αὐτὴ πρὸς προσωπικὴ τῶν ἐνδυνάμωση καὶ ἐπικοινωνία μὲ ἄλλους ἀδελφούς.

Εἴσοδος μὲ προσκλήσεις

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται:

Κάθε **Σάββατο** καὶ ὥρα 6:00 μ.μ. παραδοσιακοὶ χοροί, ὥρα 7:00 μ.μ. ἐπίκαιρη ὁμιλία καὶ στὶς 8:00 μ.μ. μουσικὴ καὶ πρόβα χορωδίας.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, μουσικῆς καὶ παραδοσιακῶν χορῶν. Ἐπίσης, διοργανῶνται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομές.

Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις»,
τηλ: 210 5230948, 6987 353063.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται κανονικῶς στὴν αἴθουσά των, **Ἀναγεννήσεως 19** (πλησίον Αγ. Σπυριδῶνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παράκληση κάθε **Τρίτη βράδυ** καὶ ὥρα 7.00 μ.μ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τις δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Πληροφορίες: Μαγδαληνὴ Κόκορη, Ἰατρὸς-Θεολόγος,
στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Ἡ ἄλωση τῶν ἀλώσεων

Κων/νου Γανωτῆ, φιλολόγου-συγγραφέως

Μιὰ τέτοια μέρα, ὅπως τὴν 29^η Μαΐου, ἡ μνήμη τοῦ Γένους ἔρχεται καὶ γεμίζει τὸ εἶναι μας μ' ἓναν πόνο, πού, ὅσο πικρὸς καὶ ἂν εἶναι, μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων ἔχει γλυκάνει. Αὐτοὶ πού πόνεσαν,

συνέχεια στή σελ. 3

Μαρτυρία καὶ μαρτύρια

«Ἐσεσθέ μοι μάρτυρες», παρήγγειλε ὁ Κύριός μας, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, πρὸς τοὺς μαθητὲς Του, λίγο πρὶν ἀναληφθῆ στους οὐρανούς. Καὶ πράγματι οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἐνισχυμένοι μὲ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔγιναν φλογεροὶ Ἀπόστολοι. Πῆγαν σ' ὅλα τὰ ἔθνη, κηρύσσοντες τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας, βαπτίζοντας τοὺς πιστεύσαντες στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκοντες αὐτοὺς νὰ τηροῦν ὅλα ὅσα ἐνετείλατο ὁ Κύριος.

Ἔτσι, οἱ Ἀπόστολοι, ὡς διαπύρσοι κήρυκες, σκόρπισαν παντοῦ μηνύματα τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ὡς φωτοφόροι πυρσοὶ μετέδωσαν παντοῦ τὸ φῶς τῆς πραγματικῆς γνώσεως καὶ ὡς κιθάρες τοῦ πνεύματος κάλεσαν ἀνθρώπους καὶ λαοὺς σὲ ἀρμονικὴ πίστη, ζωὴ καὶ πολιτεία μὲ δικαιοσύνη, εἰρήνην καὶ ἀγάπη.

Τὸ κήρυγμά των, ὅμως, καὶ ἡ διδασκαλία των συνοδεύονταν μὲ τὴν βίωση τῶν κηρυττόμενων διδαγμάτων, ὥστε τὸ κήρυγμα, ἡ ζωὴ καὶ πολιτεία των νὰ εἶναι μιὰ ζωντανὴ μαρτυρία τοῦ διδασκάλου των καὶ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Ὅπως, δηλαδή, ὁ Θεὸς Λόγος, σαρκωθεὶς ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν χωρίστηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ παρέμεινε σὲ ὅλον

τὸν ἐπὶ γῆς βίον τοῦ μιᾶς γνήσια μαρτυρία τοῦ Πατρὸς, ἔτσι καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἀρχίζοντας τὴν κηρυκτικὴ καὶ κοινωνικὴ τῶν δράση, δὲν χωρίστηκαν ἀπὸ τὸν φωτόδοτη καὶ Σωτῆρα Χριστὸ ἀλλὰ μὲ τὴν κλάση τοῦ ἄρτου, τὴν θερμὴ προσευχὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ διακονία ἐμείναν ἐνωμένοι μαζί Του καὶ ἀποτελοῦσαν μιὰ γνήσια μαρτυρία τῆς παρουσίας καὶ ἐνεργείας τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ μεγάλου θεραπευτοῦ ψυχῆς τε καὶ σωμάτων.

Ἡ ζωντανὴ ὅμως αὐτὴ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, πού ἔφεραν παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ Ἀπόστολοι μὲ τὴν βίωση τῆς ὀρθῆς πίστεως, ζωῆς καὶ πολιτείας, προκάλεσε τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθρὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κυκλωμάτων πού κινήθηκαν ὅλοι μαζί γιὰ τὴν ἐξαφάνιση ἀπὸ τὴν γῆ ὄχι μόνον τῶν ἰδίων τῶν Ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν στιγμή πού κάποιος ἄνθρωπος βαπτίζεται, κοινωνάει, κάνει τὸν σταυρὸ του καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ καλὸ πρέπει νὰ ξέρει ὅτι προκαλεῖ τὴν ἐχθρὰ καὶ τὸ μῖσος ὅλων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητας.

Γ' αὐτὸ καὶ τὸ ἐβραϊκὸ πολιτικοθησκευτικὸ κατε-

συνέχεια στή σελ. 2

Οἱ πρόσφατες ἐκλογές καὶ ἡ ἀποτίμησή των

Τὴν **Τετάρτη 4 Ἰουνίου** τὸ ἑσπέρας πραγματοποιήθηκε στὶς Ἐπάλξεις γενικὴ σύσκεψη μὲ θέμα: «*Ἡ ἀποτίμηση τῶν προσφάτων ἐκλογῶν καὶ οἱ διαφαινόμενες προοπτικὲς*». Ἐλαβαν μέρος παλιὰ καὶ νέα στελέχη τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανοκοινωνικῆς Ἐνώσεως (Ε.Χ.Ε.) καὶ πολλοὶ φίλοι τῆς δημοκρατικῆς χριστιανοκοινωνικῆς ιδέας. Οἱ εἰσηγητὲς καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔλαβαν τὸν λόγο ἐτόνισαν μεταξὺ ἄλλων ὅτι:

α) Μὲ τις ἐκλογές αὐτὲς ὁ λαὸς ἐξέφρασε τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ὀργή του κατὰ τῶν ὑπευθύνων τῆς σημερινῆς δεινῆς οικονομικῆς, ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς κρίσεως

β) Ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ προτιμήσεις τῶν πολιτῶν ὀδηγοῦντο ἀπὸ ὀργή, δὲν κατευθύνθηκαν σὲ δημοκρατικὰ καὶ κοινωνικὰ κόμματα ἀλλὰ σὲ ἀκραίες ιδεολογίες καὶ πρακτικὲς.

γ) Μεγάλο ρόλο γιὰ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ λαοῦ ἔπαιξαν καὶ τὰ μέσα ἐνημερώσεως μὲ τὴν ἐκάστοτε παρουσιαζόμενη εἰκονικὴ πραγματικότητα.

δ) Ἀληθινὴ ἐπίσης ἐντύπωση ἔκανε ἡ μὴ συνεργασία τῶν μικρῶν δημοκρατικῶν καὶ πατριωτικῶν κομμάτων, τὰ ὁποῖα, ἐάν συνέπρατταν, ἔστω ἐκλογικὰ, θὰ μπορούσαν νὰ εἰσέπρατταν μεγάλο ποσοστὸ τῆς προ-

τιμήσεως τῶν ψηφοφόρων, ὥστε ἡ παρουσία των καὶ στὴν εὐρωβουλή καὶ στὴν αὐτοδιοίκηση νὰ ἦταν θετικὴ καὶ δημιουργικὴ.

ε) Ἀφοῦ ἡ συνεργασία τῶν μικρῶν δημοκρατικῶν κομμάτων φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων ἀκατόρθωτη, εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ πραγματοποιηθῆ αὐτὴ σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο μεταξὺ τῶν ἰδίων τῶν καλοπροαίρετων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὸν σεβασμὸ ἀνθρώπου καὶ περιβάλλοντος, γιὰ τὴν προστασία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅπου γῆς, τὴν δημοκρατικὴ διεύρυνση, τὴν κοινωνικὴν συνεργασία καὶ πρόοδο καὶ τὴν κοινοτικὴν διάρθρωση τῆς χώρας, ὥστε μέσα ἀπὸ τὴν συνεργασία τῶν τοπικῶν ομάδων νὰ δημιουργηθῆ ἓνας κοινὸς πανελλήνιος ἀξιοπίστος καὶ ἀξιομαχος πολιτικοκοινωνικὸς φορέας.

Τέλος, ἀποφασίστηκε νὰ ὑπάρχη ἀπὸ ὅλους ἐπαγρύπνηση γιὰ τὴν ἀξιολόγηση τῶν τρεχουσῶν πολιτικοκοινωνικῶν ἐξελίξεων καὶ πραγματοποίηση νέας συσκέψεως τὴν **Τετάρτη 25 Ἰουνίου** καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. γιὰ τὴν ἐπισήμανση τῶν διαφαινόμενων προοπτικῶν καὶ τὸν προγραμματισμὸ διαφόρων δραστηριοτήτων κατὰ τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες.

Συνάντηση καὶ ἔνωση Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας

(Μέρος δ')

π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ,
ὁμ. καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ οἰκουμενικότητα

Ποτὲ ὁ Ἑλληνισμὸς, ἤδη ἀπὸ τις ἀρχαῖες ἀποικίες του, δὲν κλείστηκε σὲ κάποιον γκέτο. Οὔτε ἀπλώθηκε στὸν κόσμον μὲ κατακτητικὲς διαθέσεις, ὅπως οἱ «κογκιστατόρες» (κατακτητὲς) τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀποικιοκρατίας. Ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ὑποδουλώνει ἀλλὰ ἐλευθερώνει

συνέχεια στή σελ. 3

Οἱ Ἀποστολικὲς Κοινότητες

Ἡ ἴδρυση τῶν κοινοτήτων

Πῶς νὰ μὴν ἐγκωμιάσωμε, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, τοὺς πνευματικὸς καὶ κοινωνικοὺς αὐτοὺς ἥρωες, τοὺς Ἁγίους δηλ. Ἀποστόλους! Οἱ πνευματέμφοροι καὶ χριστοκίνητοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὡς περισσότερὰ τῆς εἰρήνης πέταξαν παντοῦ, διαβηκὰν χώρας καὶ χωρῶν καὶ ἔφεραν στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅλων τῶν φύλων καὶ φυλῶν καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας, τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ἀληθῆ πίστη. Μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ Λόγου ἡμέρωσαν καρδιές, γαλήνεψαν λαοὺς, ἀλλάξαν ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ χάρισαν παντοῦ τὰ δῶρα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

συνέχεια στή σελ. 3

Μαρτυρία και μαρτύρια

συνέχεια από τη σελ. 1

στημένο και ή ρωμαϊκή εξουσία, ενώ ήταν μεταξύ των σέ συνεχή έχθρα και αντίδραση, ενώθηκαν στον ίδιο σκοπό για την εξάφaniση των Χριστιανών και την εξάλειψη του ονόματος του Χριστού. Έτσι, άρχισαν οι διωγμοί και τὰ μαρτύρια που κράτησαν περίπου τρεις αιώνες και δημιούργησαν τόσα εκατομμύρια ήρώων και μαρτύρων της πίστεως.

Όσο πιο γνήσια και ζωντανή ήταν ή μαρτυρία που έδιναν οι άρχικοι Απόστολοι και έπειτα όλοι οι άλλοι Χριστιανοί, τόσο μεγαλύτερη ήταν ή έχθρα των συνασπισμένων κυκλωμάτων της άνομίας και της άδικίας κατά του Χριστιανισμού και τόσο άγριότεροι οι διωγμοί και βασανιστικότερα τὰ μαρτύρια που επέβαλαν στους πιστούς Χριστιανούς.

Τό έκπληκτικό όμως είναι ότι, όσο άγριεσαν οι διωγμοί και πλήθαιναν τὰ μαρτύρια, τόσο αυξανόταν ή μαρτυρία των πιστών και τόσο θριάμβευε ή εκκλησία. Όχι μόνον οι άπλοι άνθρωποι αλλά και αυτοί οι δήμιοι, βλέποντες τό θάρρος, την ύπομνη και την καρτερία των μαρτύρων και αυτόπτες γενόμενοι πολλών θαυμάτων που συντελούνταν με την χάρη του Θεού την ώρα του μαρτυρίου, έκραζαν αυθορμητώς ότι ήταν και αυτοί χριστιανοί και όρμούσαν προς τό μαρτύριο, δίδοντας και αυτοί την μαρτυρία των για τὰ μεγάλα της πίστεως κατορθώματα. Έτσι, κατά την Σταύρωση του Κυρίου μας ό Ρωμαίος εκατόνταρχος, παρακολουθών τὰ γενόμενα σημεία, άνεβόησε εκείνο τό ύπέροχο: «Αληθώς Θεού Υιός ήν ούτος» και, όπως λέει ή παράδοση, ύπήρξε ό πρώτος Ρωμαίος αξιωματούχος Χριστιανός. Αλλά και άλλοι Ρωμαίοι αξιωματούχοι, θεωρούντες τὰ σημεία και τὰ θαύματα που έπιτελούσαν με την χάρη του Χριστού οι μάρτυρες, όδηγήθηκαν στον Χριστιανισμό, με άποκορύφωμα την προσέλευση του Μ. Κωνσταντίνου στην εκκλησία.

Η χαρά όμως των Χριστιανών για την άναστολή των διωγμών και την έλευθερία της χριστιανικής πίστεως και δράσεως δέν κράτησε πολύ, γιατί τὰ ίδια σκοτεινά κυκλώματα έπινόησαν άλλο είδος μαρτυρίων κατά των πιστών και της εκκλησίας με τόν πολλαπλασιασμό των αίρέσεων, της άνομίας, της άνηθικότητας και της άδικίας.

Άρχισαν πλέον τὰ μαρτύρια της προσωπικής συνειδήσεως και οι ήθικες και κοινωνικές πιέσεις, με άποτέλεσμα οι τίμιοι και πιστοί Χριστιανοί να μην άντιτίθενται φανερά κατά της άπιστίας και της άδικίας των κρατούντων αλλά να φεύγουν στα όρη και τις όπές της γής, για να διαφυλάξουν τουλάχιστον την όρθότητα της πίστεως και να έπιτύχουν την άγιότητα του βίου των.

Όσοι όμως από τους Πατέρες ή τους μοναχούς ή λαϊκούς παρέμεναν άγωνιζόμενοι μέσα στην κοινωνία και έδιναν την ζωντανή μαρτυρία της όρθοδοξίας και της όρθοπραξίας δέν έμειναν άτιμώρητοι από την κρατική έξουσία, ιδιαίτερα στην Δύση. Ποιός δέν θυμάται τὰ μαρτύρια που ύπέστησαν οι άγωνιζόμενοι όρθόδοξοι από τὰ αυταρχικά καθεστώτα της έξουσίας και μάλιστα από τους εικονομάχους και ένωτικούς άρχοντες και από τους Λατινοκράτες Φράγκους και λοιπούς Δυτικοευρωπαίους δυνάστες;

Τὰ μαρτύρια, βεβαίως, δέν έπαψαν και κατά την διάρκεια της Τουρκοκρατίας και κατά την διάρκεια άλλων άνελεύθερων καθεστώτων. Έννοείται ότι οι διωγμοί και τὰ μαρτύρια δέν έλειψαν ακόμα και από τό θεωρούμενο έλεύθερο έλληνικό κράτος, όπου τό μεγαλύτερο μαρτύριο δέν ήταν (και δέν είναι) οι διώξεις των άγωνιζόμενων πιστών αλλά ή σύγχυση και ή διαίρεση των πιστών και πρό παντός ή άμβλυση της συνειδήσεως, ή άτομοκρατική συμπεριφορά και ή άλλοίωση της ίδιας της έλληνικής ψυχής.

Με τέτοιους λοιπόν διηρημένους άτομοκράτες, συμφεροντολόγους και άλλοιωμένους Χριστιανούς πώς να δωθή ή ζωντανή μαρτυρία του Κυρίου και πώς να δημιουργηθή τό πλάσμα και τό βάθεμα της πάλης κατά του οργανωμένου κακού, των άθεων κατεστημένων και άδικων κυκλωμάτων;

Όχι μόνον, υπό τοιαύτες περιστάσεις, δέν ύφίσταται άληθινή παρουσία του Κυρίου με λόγους και με πράξεις αλλά, τις περισσότερες φορές, για άτομικα όφέλη λησμονούμε την άποστολή μας και συνεργαζόμαστε με τους έχθρους της πίστεως και τους έκμεταλλετές ανθρώπων και λαών. Η ύπερφήφιση άλλωστε από όρθόδοξους Χριστιανούς άχριστων και άχρηστων πολιτικών δέν φανερώνει την πλήρη σύγχυση και την συνεχή άπομάκρυνση από τόν έλληνορθόδοξο τρόπο ζωής και πολιτείας; Έπίσης, ή σημερινή πολλαπλή κρίση δέν προκλήθηκε από άσυνείδητους πολιτικούς, τους όποιους έμεις οι ίδιοι οι Νεοέλληνες όρθόδοξοι με την ψήφο μας εκλέξαμε;

Έμπρός, λοιπόν, άγαπητοί μας άναγνώστες. Άς άγωνιστούμε για βαθύτερη βίωση της έλληνορθόδοξης πίστεως, ζωής και πολιτείας, για μεγαλύτερη ένωση με τόν Σωτήρα Χριστό, ώστε να δώσουμε και έμεις σήμερα την κατά τό δυνατόν ζωντανή μαρτυρία της άληθινής πίστεως στον ζώντα και τους πάντες ζωοποιούντα Σωτήρα Χριστό.

Έτσι, και οι γύρω μας άνθρωποι, μικροί και μεγάλοι, θά δουν τὰ καλά μας έργα, θά δοξάσουν τόν άληθινό Θεό, θά έπιστρέψουν στην όρθή πίστη και θά ακολουθήσουν την δίκαιη πολιτεία για την σωτηρία και των έπιμέρους προσώπων και όλοκληρου του έθνους. Μόνο με άληθινή μαρτυρία και με μαρτύρια στεριώνου τό δένδρο της πίστεως και καρποφορεί με έργα άγάπης, προόδο και κοινής σωτηρίας.

Β. Τσούπρας

Εκοιμήθη ο Προηγούμενος της Ι. Μονής Γρηγορίου Αγίου Όρους Γεώργιος Καψάνης

Απεδήμησε προς Κύριον ο Προηγούμενος-Αρχιμανδρίτης της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου του Αγίου Όρους π. Γεώργιος Καψάνης, τα ξημερώματα της Πεντηκοστής 8 Ιουνίου.

Γεννήθηκε στο Παλαιό Φάληρο από γονείς μορφωμένους και ευσεβείς. Μετά το πέρας των εγκύκλιων σπουδών φοίτησε στη Θεολογική Σχολή Αθηνών και μετεκπαιδεύτηκε στο έξωτερικό στην Ποιμαντική. Αξιοποιήθηκε στη Θεολογική Σχολή Αθηνών ως βοηθός και συνεργάτης, συγγράφοντας ταυτόχρονα και τη διατριβή του με θέμα «Η Ποιμαντική των Φυλακισμένων». Κατά τη θητεία του στη Θεολογική Σχολή προώθησε την λειτουργική και βιοματική προσέγγιση της θεολογίας και βοήθησε τους φοιτητές να γνωρίσουν την πατερική ποιμαντική παράδοση. Σημαντική παρέμβαση του ήταν και το Ίδρυμα «Παντοκράτωρ», για την πνευματική ενδυνάμωση των νέων.

Τό 1972 εκάρη μοναχός και εισήλθε στην ιεροσύνη. Ως μοναχός εγκαταστάθηκε αρχικά στη Μονή Πεντέλης και αργότερα στη Μονή Αρμά στην Εύβοια. Όπως γράφει ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος Νικόλαος σε σχετική αναφορά του για τον Γέροντα: «Ο άγιος Γεώργιος Αρμάς έγινε κέντρο λειτουργικής και πνευματικής ζωής. Το άλλοτε έρημο Μοναστήρι πήρε ζωή. Άρχισε η ανοικοδόμηση νέας πτέρυγας και η ανακαίνιση του Καθολικού. Οι ολονυκτίες προσήλκυαν πολλούς νέους εκ Χαλκίδος και εξ Αθηνών. Η ακτινοβολία παρουσία του π. Γεωργίου και των Μοναχών πολλούς ανθρώπους άνεπαιναν και χειραγωγούσαν στην εν Χριστώ ζωή».

Τον Ιούλιο του 1974 ο Χαλκίδος Νικόλαος απομακρύνεται από τη Μητρόπολή του και αυτό στάθηκε η αιτία για την αναχώρηση του π. Γεωργίου με ολόκληρη την αδελφότητα για το Άγιον Όρος. Εκεί εγκαταστάθηκε στη Μονή Γρηγορίου, στην οποία υπήρξε ηγούμενος επί σαράντα έτη. Η προσωπικότητά

του αλλά και η προσήλωσή του στην πατερική όρθοδοξία τον άνεδειξαν ως πόλο έλξης για πολλούς νέους που είχαν διάθεση να προσφέρουν τον εαυτό τους στον Χριστό, ενώ η προσπάθειά του για την υπεράσπιση της όρθόδοξης πνευματικότητας τον κατέστησε πασίγνωστο σε όλη την Όρθόδοξη Εκκλησία.

Όπως επίσης γράφει ο Σεβ. Φθιώτιδος: «Ο π. Γεώργιος υπήρξε μια ισχυρή προσωπικότητα του Αγίου Όρους με χριστιανική συνέπεια, διδακτική παρουσία, ηχηρό λόγο, κοινωνική συναντίληψη και εκκλησιολογική θεολογία. Το όνομά του ήταν συνυφασμένο με τό γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα, την ακίβδηλη και ανυπόκριτη αγάπη, την αθώα παιδική ευθύτητα, την ανυστερόβουλη προσφορά και την χριστομίμητη ανεξικακία.

Κανένας δέν ήμπορεί να μην αναγνωρίσει την σύνεση και διάκριση του π. Γεωργίου. Σε όλα τα κείμενά του, στα ελεγκτικά άρθρα του, στα ποιμαντικά και κανονικά έργα του διαπιστώνεται η γλυκύτητα των λόγων του και η ευγένεια του χαρακτήρος του.

Πράος και ταπεινός τη καρδιά «έχοντας τό μυστήριον της πίστεως εν καθαρά συνειδήσει» (Α' Τιμόθ. 3,9) έδίδασκε την ευσεβείαν από νεότητός του μέχρι της τελευταίας οδυνηρής περιόδου της ζωής του με την δύναμη της Θείας Χάριτος και της «εσωτέρας γνώσεως». Εστάθηκε υπεράνω «πάσης αρχής και έξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντός όνόματος» (Εφεσ. 1, 21) δια τον Κύριον και δια την Όρθόδοξο πίστη.

Ο προσφιλέστατος Γέροντας Αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης επέρασε στην ιστορία αφήνοντας πίσω τα ίχνη μιας άγιης διαβάσεως. Η κοινωνία της πίστεως του και της αγάπης του γίνεται ενεργής και μετά την κοίμησή του, γιατί πιστεύουμε, ότι εύρε παρησίαν ενώπιον Θεού και πρεσβεύει υπέρ ημών».

Αιωνία ή μνήμη του.

+ π. Νικόδημος Μπιλάλης,

Ένας καλόγηρος-προστάτης των πολυτέκνων

Έφυγε στις 4 Ιουνίου από ανάμεσά μας και κηδεύτηκε την επόμενη στην Ι. Μονή Παντοκράτορος Αγ. Όρους ο μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης, μια καθαρή και γνήσια έλληνορθόδοξη ψυχή, που αφιέρωσε τον εαυτό της στην υπηρεσία των πολυτέκνων οικογενειών. Θεολόγος και φιλόλογος ο π. Νικόδημος συνέγραψε πολλά θεολογικά συγγράμματα, μερικά από τα οποία χρησιμοποιήθηκαν και ως σχολικά εγχειρίδια στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Συμμετείχε σε θεολογικά και δημογραφικά συνέδρια με εισηγήσεις που εντυπωσίαζαν τό πυκνό ακροατήριο. Συγκαταλέγεται στους πιο λόγιους μοναχούς του Αγ. Όρους. Πέθανε λίγες μόνο ημέρες μετά τον επίσης λόγιο μοναχό Μωυσή, γνωστό στο πανελλήνιο από σειρά βιβλίων και άρθρων που κατά καιρούς δημοσίευε. Πέθανε μάλιστα κατά τον ίδιο τρόπο με τον από Τραπεζούντος ορμώμενο Άγιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη, τον θεμελιωτή του μοναχισμού στο Άγιο Όρος, τη βιογραφία του οποίου συνέγραψε.

Άγνός άνθρωπος ο π. Νικόδημος διατηρούσε ακμαίες τις σωματικές του δυνάμεις και παρά τα 85 του χρόνια αποτόλμησε να ανέβει με μια σκάλα στη στέγη του κελιού του στην Καψάλα του Αγίου Όρους. Έπρεσε όμως στο κενό και άφησε την τελευταία του πνοή, όπως ακριβώς και ο απ' αυτόν βιογραφηθείς Άγιος.

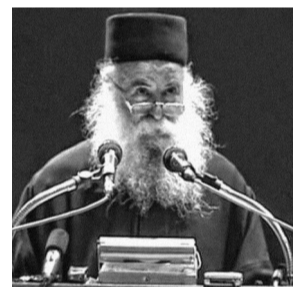
Πολλά οφείλει η Όρθόδοξη Εκκλησία, αλλά και η Ελλάδα στον π. Νικόδημο. Γόνος ο ίδιος υπερπολύτεκνης οικογένειας και γνώστης εξ ίδιας εμπειρίας των πλεονεκτημάτων και των αρετών που καλλιεργούνται με τον πλέον φυσιολογικό τρόπο μέσα στις πολυτέκνες οικογένειες έκανε σκοπό της ζωής του την προβολή της έλληνορθόδοξης πολυτέκνης οικογένειας. Δέν τον εμπόδιζε τό μοναχικό σχήμα που περιβλήθηκε να ασχοληθεί πολύ σοβαρά με την πολυτέκνη οικογένεια. Ζήτησε ευλογία από τον γέροντα Παΐσιο, και εκείνος όχι μόνο του την έδωσε, αλλά και τον ενθάρρυνε να ασχοληθεί με τους ευλογημένους πολυτέκνους της πατρίδας μας. Επί 36 χρόνια εξέδιδε τό περιοδικό «έλληνορθόδοξη πολυτέκνη οικογένεια», τό οποίο μοιραζόταν από τα παγκάρια των ναών. Τα τεύχη του μέχρι την κοίμησή του ανήλθαν σε 141. Έφτασε να κυκλοφορεί μέχρι 500.000 αντίτυπα. Κολοσσιαία είναι ή προσφορά του περιοδικού. Από την επιταγή ταχυληρωμής, που ως ένθετο κυκλοφορούσε σε κάθε περιοδικό, συγκεντρώνονταν

σεβαστά ποσά με τα οποία ενισχύθηκαν χιλιάδες πολυμελείς οικογένειες, που αντιμετώπιζαν οξύ οικονομικό πρόβλημα. Ορισμένες ήσαν αντιμετώπιες με τον κίνδυνο πλειστηριασμού του σπιτιού τους από αδυναμία εξόφλησης δανείου ή έξωσης από αδυναμία καταβολής του ενοικίου. Στις περιπτώσεις αυτές πυροσβεστικά επενέβαινε ο π. Νικόδημος και αποφεύγονταν τα δυσάρεστα να βρεθούν στο δρόμο υπερπολύτεκνες οικογένειες. Υπήρχαν οικογένειες που ενισχύονταν μονίμως και άλλες που ενισχύονταν εκτάκτως. Το πιο συγκινητικό είναι ότι μεταξύ των δωρητών συγκαταλέγονταν και οικογένειες πολυτέκνων, που τα οικονομικά τους ήσαν πενιχρά. Διαβάζει κανείς συγκινητικά γράμματα στις σελίδες του περιοδικού, αλλά βλέπει και υπέροχες οικογενειακές φωτογραφίες με όλα τα μέλη τους, παππούδες, γονείς, εγγόνα, δισέγγονα, χάρμα οφθαλμών.

Βλέποντας ο π. Νικόδημος τις τεράστιες διαστάσεις που έλαβαν οι εκτρώσεις στην Ελλάδα (τριπλάσιες εκτρώσεις από γεννήσεις) έδωσε πραγματικό αγώνα ενημέρωσης για την άποφυγή της σύγχρονης αυτής μάστιγας. Πολλοί είναι εκείνοι που επηρεάστηκαν από την αρθρογραφία του και έφεραν στον κόσμο όσα παιδιά τους έδωσε ο Θεός, άλλοι απέφυγαν εκτρώσεις που προγραμματίζαν, άλλοι διόρθωσαν με τη μετάνοιά τους και τη γέννηση και άλλων παιδιών ύστερα από κάποια έκτρωση και άλλοι έγιναν συνεργάτες στην προστασία του αγέννητου παιδιού. Αλλά και ή προβολή εθνικών θεμάτων και ηρωικών γεγονότων δέν διέφευγαν της προσοχής του π. Νικόδημου.

Όλα αυτά αποτελούν τεράστια προσφορά στην Εκκλησία και στο γένος των Ελλήνων, για την οποία αξίζει κάθε δίκαιος έπαινος στον μεταστάντα. Ο θάνατός του αφήνει δυσαναπλήρωτο κενό. Οι πολυποίκιλα ενισχυόμενες πολυτέκνες οικογένειες είναι φυσικό να νοιώθουν απορφανισμένες. Είθε ο Κύριος να στείλει αντάξιο αντικαταστάτη του και να κατατάξει τον ίδιο μετά των εκλεκτών του.

Δρ Γεώργιος Τσακαλίδης
Θεολόγος - Θρησκευοπαιδαγωγός
Έφορος Ανωτάτης Συνομοσπονδίας
Πολυτέκνων Ελλάδος

Συνάντηση και ένωση Έλληνισμού και Ορθοδοξίας (Μέρος δ')

συνέχεια από τη σελ. 1

και συνδοξάζεται μαζί με τους άλλους. Η Έλληνική οίκουμενικότητα, με βάση τον πολιτισμό (Μ. Αλέξανδρος), μεταμορφώνεται σε Χριστιανική οίκουμενικότητα με την μεταλλαγή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας σε Χριστιανική (Μ. Κωνσταντίνος).

Μ. Αλέξανδρος και Μ. Κωνσταντίνος είναι οι δύο όντως μεγάλοι ήγέτες της ελληνικότητας στους αιώνες. Και οι δύο καταβάσκουν στην ετερότητα και ιδιαιτερότητα των άλλων λαών και τους ένοποιούν, ο πρώτος με τον πολιτισμό, ο δεύτερος μέσα στην ορθόδοξη πίστη. Ποτέ ο αυθεντικός Έλληνας δεν θα φθάσει σε φυλετικές-ρατσιστικές διακρίσεις. Γνωρίζοντας τον εαυτόν του αναγνωρίζει και τους μη Έλληνες εκ καταγωγής, κάνοντας και αυτούς συνέλληνες και πνευματικούς αδελφούς του. Αν ο Έλληνας Ισοκράτης θα διακηρύξει ότι κύριο στοιχείο της ελληνικότητας είναι η «έλληνική παιδείσις», έτσι και ο έλληνοποιημένος πολιτιστικά Απ. Πέτρος θα διακηρύξει ότι «έν παντί έθνει ο φοβούμενος τον Θεόν και έργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αυτώ έστιν» (Πράξ. 10, 35).

Η χάρη της Πεντηκοστής, στην οποία βαπτίσθηκε και ο Έλληνομός, ένώνει όλο τον κόσμο («εις ένότητα πάντας έκάλεσεν»), καταργώντας κάθε διαφορά –καρπό της ανθρώπινης άμαρτίας. Ο Έλληνομός μέσα στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, συναδελφώνεται και αδελοποιείται με κάθε λαό («ούκ ένι Έλλην και Ιουδαίος», Κολ. 3, 11) σε μία ποιμήνη (Ιω.10,16), με Ποιμένα τον Χριστό.

Ο Χριστιανός Έλληνας

Αυτά είναι κάποια βασικά στοιχεία της αυθεντικής Έλληνικότητας –ή μη αυθεντική είναι ο γραικυλισμός–, που ολοκληρώθηκε μέσα στην Χριστιανικότητα ως Ορθοδοξία. Και αυτά είναι τα πανανθρώπινα λυτρωτικά μηνύματα στον σημερινό κόσμο από την Χριστιανική–Ορθόδοξη Έλληνικότητα. Είναι η προσφορά του Έλληνομού στην ανθρωπότητα, που ολοκληρώνεται εν Χριστώ ως «καινός» (νέος, αναγεννημένος) άνθρωπος και «καινή»

Η άλωση των αλώσεων

συνέχεια από τη σελ. 1

βλέπετε, με την άλωση της Πόλης, τώρα παρακαλούνται στους κόλπους του Αβραάμ και μεις θρηνούμε μία νοητή εύτυχία, που μόνον η μνήμη την διασώζει.

Κανονικά, οι θρήνοι έπρεπε να πάψουν με την επανάσταση του '21 που έγινε, κατά τον Μακρυγιάννη, για να μεταειπωθεί Έλλάς και να που μεταειπώθηκε. Ήταν η χαμένη έλευθερία μας αυτή και την ξαναβρήκαμε. Κι όταν το Έθνος έλευθερώθηκε από την τουρκική σκλαβιά είδε ότι χίλιες άλλες δουλειές παραμονεύουν τον άνθρωπο, για να τον κάνουν άγαθό, και κάνουν την εθνική έλευθερία να χάνει τα πρωτεία της ως παράγοντας ευτυχίας και άρετης.

Γ' αυτό και ο Διονύσιος Σολωμός μετά την επανάσταση προσφωνεί την Ελλάδα στην εισαγωγή του Γ' σχεδίασματος των «Ελεύθερων Πολιορκημένων» μ' αυτήν την βαρυσήμαντη φράση: «Μητέρα μεγαλόψυχη στον πόνο και στην δόξα». Ρίχνει το βάρος του μεγαλείου στην Μητέρα που αντιμετώπιζει και τον πόνο και την δόξα ως πειρασμούς και ή άρετη της βρίσκεται πάνω κι από τις δύο αυτές καταστάσεις.

Χρειάστηκαν αιώνες παιδείας του λαού μας από το Ευαγγέλιο του Χριστού, για να ξεπεράσουμε –ή μάλλον να συμπληρώσουμε– εκείνο το «ΕΥΔΑΙΜΟΝ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ, ΤΟ Δ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΤΟ ΕΥΨΥΧΟΝ», που εστόχευε στους πολεμικούς κινδύνους, για να μάθουμε δηλαδή ότι ψηλότερα και από την εθνική έλευθερία βρίσκεται η ήθικη έλευθερία.

Ο Χριστιανός έμαθε πια ότι έλευθερος είναι μόνον ο σταυρωμένος Χριστός και όποιος εκούσια ανεβαίνει στον Σταυρό του από αγάπη, και τότε η εύτυχία του είναι όχι του κόσμου τούτου, γιατί τότε ο Χριστός στους μαθητές Του: «και την χαράν ύμωv ουδεις αίρει αφ' ύμωv».

Έτσι, η χαρά του Μεγάλου Κωνσταντίνου, όταν εγκαινίαζε τη Βασιλεύουσα το 331, και η λύπη του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, όταν έπεφτε η Βασιλεύουσα στα χέρια των Τούρκων το 1453, ήταν χαρά και λύπη ανθρώπινη. Η εκκλησία όμως θεμελίωσε μες στις καρδιές των ανθρώπων μια Βασιλεύουσα άπαρτη και αυτή είναι πηγή χαράς αναφαίρετης, ανεκλάλητης και δεδοξασμένης. Είναι η χαρά του να γίνει κανείς Θεός. Τώρα πιστεύουμε ότι ο Μωάμεθ ο πορθητής έβαλε στη Βασιλεία του Θεού άθελά του περισσότερους βυζαντινούς προγόνους μας απ' όσους θα έβαζε ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, αν δεν έπεφτε η Πόλη.

Σήμερα έχουμε λόγους να θρηνούμε για πολλές Βασιλεύουσες που παραδίδονται έξευτελιστικά στους πορθητές της ευημερίας, της κενότητας και της αλαζονείας.

άνθρωπινη κοινωνία. Ως άνθρωπος της Χάρης, που μπορεί να συμπύξει και κοινωνία αγιότητας, δηλαδή ανιδιοτέλειας, ισότητας–αδελφότητας–δικαιοσύνης.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο αποκαλύπτεται η πλάνη των δύο τάσεων, που εντάθηκαν στην εποχή μας. Είναι πρώτα η γραικυλική «οίκουμενικότητα», που ζητεί την ισοπέδωση των εθνών (άρνηση των ιδιαιτεροτήτων τους) για την δημιουργία της νεοεποχικής παγκόσμιας κοινωνίας, που δεν θα είναι παρά η κατίσχυση του δυτικού συστήματος ζωής ως νεοαποικιοκρατική πλημμυρίδα στα όρια μιας δολοφονικής για την ανθρωπότητα ισοπεδωτικής ομοιομορφίας.

Ο ορθόδοξος Έλληνομός όμως έχει το δικό του νόημα ζωής, ως ορθόδοξη νοηματοδότηση της ζωής, που σώζει την αυθεντική σχέση ανθρώπινου προσώπου και κοινωνικής ομάδας, κάτι που οραματίστηκε ο Πλάτων στον «Παρμενίδη» του και γνώρισε ως Χριστιανός ο Έλληνας στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία. Το πρόσωπο πραγματώνεται και ολοκληρώνεται μέσα στην εκκλησία των Αγίων και η ομάδα (Εκκλησία) υπάρχει ως κοινωνία θεομένων προσώπων, δηλαδή προσωπικότητων.

Άλλη ανάιρεση του Έλληνομού σήμερα είναι η μακρινή αρχαιολατρεία ή καλύτερα αρχαιοπληξία, αναβίωση της προσπάθειας του αυτοκράτορα Ιουλιανού (+361). Πρακτικά εκφράζεται ως προσπάθεια αποσύνδεσης του Έλληνομού από την Ορθοδοξία, που θεωρείται έσφαλμένα ως «έβραϊκή αίρεση», ενώ, όπως είδαμε, ήδη ο Απ. Παύλος απέλευθέρωσε τον Χριστιανισμό από κάθε κίνδυνο έπιρροής του φαρισαϊκού Ιουδαϊσμού, συνδέοντάς τον με την Έλληνικότητα.

Αρχαίος Έλληνομός, όπως τον νοούν οι αρχαιολάτρες μας, δεν μπορεί πια να υπάρξει χωρίς αυτοκτονία του Έλληνομού, που δοξάστηκε και δοξάζεται μέσα στην Ορθοδοξία. Ο Ορθόδοξος Έλληνομός, ταυτισμένος με την εν Χριστώ ένσαρκωμένη Αλήθεια, συνεχίζει να φωτίζει λυτρωτικά τον κόσμο, νοηματοδοτώντας τον κόσμο και την ιστορία με τον δικό του τρόπο, και γ' αυτό έχοντας την δική του πρόταση ζωής και σωτηρίας.

Τί παιδομάζωμα είναι αυτό που κάνει η τηλεόραση, τί γενετισόρους κάνει τα έλληνόπουλα! Μέσα σε λίγες δεκαετίες δεκαπλασίασε την εγκληματικότητα στον τόπο μας και την Αγία Σοφία της παιδικής ψυχής την έκανε κακόφημο κέντρο και τον κόσμο υπόκοσμο.

Δέν είμαστε πια και τόσο μοροφιλόδοξοι να λογαριάζομε περισσότερο τις φαντασμαγορικές τελετές με τους αυτοκράτορες και τους μεγιστάνες της Βυζαντινής αύλης από την όρθια άρετη ενός κούρου που τον κάνει ισόθεο. Κι όταν αυτή η άρετη κουρσεύεται, τότε είναι που «ή Πόλις έάλω».

Άς κλάψομε λοιπόν για τους ανθρώπους που έχασαν την πίστη τους και την άρετή τους, που έχασαν την Αγία Σοφία τους και δεν έχουν πια θησαυρούς, για να τους πάρει ο Πορθητής. Ο Λουκάς Νοταράς και τα παιδιά του που σφάχτηκαν μπροστά στο παλάτι, μάρτυρες της πίστης και της άρετής τους, δεν ένωσαν Βυζαντιά αλλά πέταξαν χαρούμενοι από το έπίγειο Βυζάντιο στο αιώνιο, εκεί που λάμπουν μόνον οι άρετές.

Σκέφτομαι καμμιά φορά πόσο ζημίωσε η σκλαβιά την Λένω του Μπότσαρη ή τις Σουλιωτοπούλες του Ζαλόγγου. Έγιναν φωτεινά μετέωρα στην ιστορία του Έθνους και τώρα συναγάλλονται με τις καλλιάρθρονες και τους αγγέλους. Αν η Πόλη δεν έπεφτε, ποίος ξέρει πόσο θα άντεχαν στον πειρασμό της ευημερίας.

Βέβαια, τόσων χρόνων έλευθερος εθνικός βίος και τόση αναβάθμιση των βιοτικών συνθηκών έκαναν πολλούς από μας να αντιμετωπίζομε τουλάχιστον με ειρωνεία τα περι άρετης και περι Αγίων και Αγγέλων και να λογαριάζομε ως αντικειμενικά και σοβαρά πράγματα όσα πιάνουν οι αισθήσεις μας. Έτσι, βλέπομε τον θάνατο να θερίζει γύρω μας και παραδινόμαστε άδιαμαρτύρητα σ' αυτόν σαν να του ανήκομε. Αυτή είναι άλωση, αγαπητοί μου, αυτή είναι άλωση των αλώσεων!

Ο άγαθός που είχε την δύναμη να πανηγυρίζει την κλαμμένη Παναγία του με τα λόγια «Σώπασε, κυρά Δέσποινα, και μην πολυδακρύζεις. Πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας θά 'ναι», αυτός ο άγαθός ήταν κίολας λευτερωμένος, γιατί μέσα του είχε αναβάσεις ή ψυχή του, είχε γ' αυτόν «ή γης πατήματα και ο ουρανός κερκέλια» και γ' αυτό μπορούσε να ανεβαίνει στον ουρανό, εκεί όπου οι πάντες και τα πάντα είναι έλευθερα.

Άς στρέψομε λοιπόν την μεγάλη ιδέα μας προς την μέσα μας Αγία Σοφία, την μέσα Βασιλεύουσα και άς αναζητήσομε την μέσα έλευθερία μας και τότε να 'μαστε βέβαιοι (ο Χριστός το είπε «και πάντα ταύτα προστεθήσεται ύμιν») ότι με χρόνους με καιρούς αυτά που χάσαμε πάλι δικά μας θά 'ναι.

Τεραποστολικά

Αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ κ. Τσούπρα,

Με την βοήθεια του Θεού έχει τελειώσει το Όρφανοτροφείο μας εδώ στα Φίτζι και προσεχώς, μόλις λάβουμε την άδεια λειτουργίας από το κράτος, θα μπορέσει να λειτουργήσει. Θα φιλοξενεί γύρω στα 20 όρφανά άγούρια.

Επίσης εδώ και δύο εβδομάδες έχει αρχίσει να κτίζεται και ο Ίερός Ναός της Αγίας Τριάδος, μέσα στο ίδιο οικόπεδο. Έχουμε ανάγκη από τις προσευχές σας και την οποιαδήποτε οικονομική προσφορά σας.

Στοιχεία Τραπεζικού Λογαριασμού στα Φίτζι:

Account Name: Christian Greek orthodox Archdiocese of New Zealand & Exarchate of Oceania Religious Trust.

Account Number: 039010 9802440181;

Financial Institution: WESTPAC BANK;

Address: NAMAKA BRANCH, NADI, FIJI ISLANDS, Swift Code: WPACFJFX

Στοιχεία Τραπεζικού λογαριασμού στην Ελλάδα: ALPHA BANK, Αριθμός λογαριασμού: 838-002101-030964, Τσούκος Διαμαντής του Γεωργίου.

Εύχαριστώ θερμά και εύχομαι πλούσια την ανταπόδοση από τον Προστάτη των χηρών και των ορφανών, τον Χριστό μας.

Οί Αποστολικές Κοινότητες

συνέχεια από τη σελ. 1

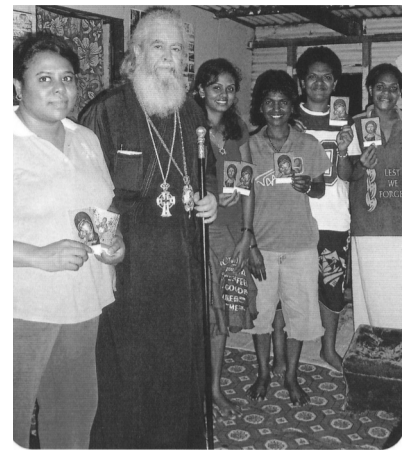
Πράγματι η προσφορά των Αγίων Αποστόλων στη έδραίωση της Χριστιανικής πίστεως και αληθείας είναι μεγάλη, γ' αυτό ό,τι κι αν πούμε έμεις εδώ, πάλι μικρό θα είναι. Τα κατορθώματα των ολιγάριθμων αυτών ανθρώπων αποτελούν ζωντανά θαύματα τα όποια εξηγούνται μόνο με την συνέργεια του Αγίου Πνεύματος. Έκτός όμως απ την σπουδαία των συμβολή, την πνευματική και ήθικη διόρθωση και ανόρθωση ανθρώπων και λαών, πρέπει να εξάρωμε και την μεγάλη των προσφορά στην έσωτερική διοργάνωση της κοινωνίας. Οί Άγιοι Απόστολοι μεταβαίνοντες στις διάφορες πόλεις δεν κήρυτταν μόνο την Χριστιανική πίστη και την αληθινή ζωή αλλά ίδρυναν και έπιτόπιες κοινότητες από τους πρώτους εκεί πιστούς.

Έσωτερική οργάνωση

Οί πρώτες αυτές κοινότητες ήσαν όμοφρονες και όμοψυχες, διαθέταν έσωτερική αυτοδιοίκηση και αυτοδιαχείριση. Αποτελούνταν μόνο από μέλη που είχαν ήδη γίνει Χριστιανοί ή που ετοιμάζονταν να βαπτισθούν Χριστιανοί. Ενδιαφέρονταν για όλα τα προβλήματα των μελών. Εκτός δηλ. από την προσευχή και την κλάση του άρτου άσκουσαν και τη διακονία του λόγου και την διακονία των τραπεζών.

Για την τελευταία μάλιστα αυτή ύπηρεσία της κοινότητας εκλέγονταν οί διάκονοι, οί όποιοι δεν ήσαν τελετουργικά όργανα αλλά κοινωνικοί ύπουργοί της κοινότητας. Δέν ήσαν σαν τους σημερινούς διάκους, που κυρίως ύπηρετούν τους σημερινούς δεσποτάδες, αλλά οί διάκονοι του λαού εις τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα. Η άποψη πολλών κουλτουριάρηδων θεολόγων ότι η κοινοτική αυτή δομή της πρώτης εκκλησιαστικής πολιτείας υπάρχει μόνο στα Ίεροσόλυμα κρίνεται αναλήθης και ύποβολιμαία. Σε όλες τις πόλεις που εκηρύττετο ο Χριστιανισμός ίδρύντο ταυτοχρόνως και έπιτόπιες κοινότητες, ανεξάρτητες μέν διοικητικώς απ' άλλήλων αλλά συνεργαζόμενες μετ' άλλήλων.

Οί πιστοί μιας πόλεως ήσαν μέν ύπήκοοι του Ρωμαϊκού κράτους αλλά ήσαν ταυτοχρόνως και πολίτες των έσωτερικών των κοινοτήτων. Και εις μέν την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία πληρώνουν τους φόρους και εκτελούσαν τις άλλες νομικές των ύποχρεώσεις αλλά στις δικές των πολιτείες προσέφεραν όλην των την αγάπη, γιατί σε αυτές δεν ήσαν ύπήκοοι αλλά ισότητα μέλη και έλευθεροι πολίτες. Σ αυτές οί διάφοροι ύπεύθυνοι έπίσκοποι, ύπουργοί δεν ήσαν άφέντες και δεσπότες όπως στην Ρωμαϊκή-και άργότερα στην Οθωμανική αυτοκρατορία- αλλά διάκονοι λειτουργοί των μελών της κοινότητας και φωτιστές των άλλων ανθρώπων.

Οί πρώτοι κατηχούμενοι Ορθόδοξοι από το Σεβ. Μητροπολίτη κ. Αμφιλόχιο στα νησιά Φίτζι του Ειρηνικού.

Ἐπιστολὴ ἀγωνίας

Προβληματίστηκα ἔντονα, ὅταν ἔμαθα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν γιὰ τὰ μικρὰ κόμματα καὶ μάλιστα τὰ λεγόμενα «χριστιανικά». Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁμως ἀναρωτήθηκα πῶς –τοῦλάχιστον τὰ χαρακτηριστιζόμενα «χριστιανικά» κόμματα- δὲν ἔχουν καταλάβει ὅτι οἱ περισσότεροὶ Χριστιανοὶ ψηφίζουν μὲ καθοδήγηση κάποιων κέντρων ἐπίσης «χριστιανικῶν».

Ἡ νοοτροπία τους εἶναι προτεσταντική καὶ παπική. Ἡ ὀρθοδοξία τους πᾶει περιπίπτο μπροστὰ στὴν θεὰ τῆς ἐξουσίας. Δὲν ἔχουν τὸ πνεῦμα ἐνότητος τῶν ὀρθοδόξων. Δὲν κοιτᾶνε νὰ ἑνωθῶν ὅλοι μαζί νὰ πιάσουν ἕνα 3%, νὰ μποῦν στὴν βουλή καὶ νὰ ἀκουστῇ φωνὴ ἑλληνορθοδοξίας...

Ἡ πατρίδα μας διάγει ζοφερὲς ἡμέρες. Μὴ μᾶς κοιμίζουσι οἱ πωλητὲς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ παιδεία; Τὰ παιδιὰ τελειώνουν τὸ σχολεῖο καὶ εἶναι ἀγράμματα. Ἡ υγεία; Ζήτω στὴν ἰδιωτική υγεία. Τὰ δημόσια νοσοκομεία; Ὑπολειποῦν χωρὶς ἀναλώσιμα ὑλικά. Τὰ φάρμακα; Β' διαλογῆς. Τὸ φακελάκι; Ἀποποινικοποιήθηκε καὶ θεωρεῖται δείγμα εὐχαρίστησης τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς τὸν γιατρό του. Ἡ Ἑλλάδα; Λιγοστεύει σὲ ἔκταση. Ἡ ἑλληνική γλῶσσα; Ξεχνιέται σιγά-σιγά. Στὴν Θράκη διδάσκεται ἡ Τουρκική, λὲς καὶ ἀναγνωρίζουμε Τούρκους ἢ τουρκική κοινότητα. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν προσπαθῶσιν οἱ ἄνθρωποι (Τούρκοι) νὰ τὴν κερδίσουν; Οἱ αὐτοκτονίες κάθε μέρα πληθαίνουν, τὰ ἐγκλήματα πολλαπλασιάζονται. Τὸ κράτος ἐμφανίζεται μὲ τὸ πρόσωπο ξένου δυνάστη.

Καὶ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ σκότος ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, πὺ μοναδικὸ δῶρο ἔχουμε τὸ φῶς τῆς ἑλληνορθοδοξίας, μαλῶνουμε ποιὸς θὰ πρωτοκαθίσει σὲ καρέκλα ἐξουσίας.

Δύστυχοι -μικρὰ κόμματα-, βάλτε ἐπιτέλους τὸν ἐγωισμό σας στὴν ἄκρη. Κοιτάξτε νὰ ἀποκτήσετε τὴν νοοτροπία τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἄλλων ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Δώστε τὰ χέρια. Συνεργαστεῖτε. Ἀφήστε ἔξω αὐτοὺς πὺ πάνε νὰ σᾶς μπερδέψουν.

Δύο πράγματα εἶναι δικά μας. Τελειῶς δικά μας. Ἡ ψυχὴ μας καὶ ἡ ψήφος μας. Καὶ τὰ δύο, κατὰ πῶς θὰ τὰ διαχειριστοῦμε, μποροῦμε καὶ νὰ τὰ σώσουμε. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ στὴν ψήφο, μὴν λησμονῆτε: ὄχι μόνο ψηφίζετε ἀλλὰ καὶ ψηφίζεσθε. Μακριὰ ὁμως τὰ βλέμματα ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Μόνο στὸν Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ τὸ καλὸ αὐτοῦ τοῦ τόπου πὺ ἔδωσε χιλιάδες τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ τοὺς μάρτυρες.

Ἰτε, παῖδες Ἑλλήνων. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών.

Μὲ ἀγωνιστικούς χαιρετισμούς
Μαγδαληνὴ Κόκορη
Ἰατρός-Θεολόγος

Ἰωάννη Μακρυγιάννη «Ἀπομνημονεύματα»

Ἀπὸ τὰ ἐμπεριεχόμενα προγνωστικὰ ὄνειρα τοῦ στρατηγοῦ

Μεγάλη σημασία ὡς στοιχεῖο τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων τοῦ 1821 ἔπαιζαν τὰ ὄνειρα, στὴν προγνωστικὴ δύναμη τῶν ὁποίων πανάρχαια εἶναι ἡ πίστη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Στὴν ἀρχαιότητα ἐξηγοῦσαν τὰ ὄνειρα οἱ ὄνειροπόλοι, ἐνῶ στὴ νεότερη ἐποχὴ οἱ ὄνειροκριτές. Συχνότατα, μνεῖα τῶν ὄνειρων γίνεται καὶ στὰ δημοτικὰ μας τραγούδια. Ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης ἀφηγεῖται τέσσερα ἀτομικὰ ὄνειρα στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτο ἀναφέρεται στὴν περίοδο τοῦ ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ τὰ ἄλλα τρία στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1843. Θὰ ἀναφέρουμε τὸ πρῶτο ὄνειρό του.

«ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΑΝ ΣΤΟΥΣ ΜΥΛΟΥΣ»

«Ἐγὼ πάντοτε εἰς τέτοιες ἐποχές δὲν κοιμῶμαι χωρὶς ἔγνοια· εἶμαι κιότης καὶ

πάντοτε προσέχω νὰ μὴν χαθῶ ἀδίκως καὶ ἔχω καὶ ἄλλους εἰς τὴν ὁδηγίαν μου καὶ τοὺς χάνω καὶ ἐκείνους. Βλέπω εἰς τὸν ὕπνο μου καὶ ἔρχεται ἕνας καὶ μοῦ λέγει: «Σήκου!». Ἦμουν νοιασμένος καὶ δὲν κοιμόμουν. Τότε σηκώνομαι, τηράγω ἀπὸ τὸ παραθύρι καὶ γιόμωσε ὁ τόπος Τούρκους, καὶ τὸ περιβόλι ὅλο γιομάτο. Καὶ ἐμεῖς; Κανείς δὲν ἦταν ἔξυπνος (ξύνπιος) καὶ δὲν θὰ ἄφηναν ρουθοῦνι. Καὶ θὰ μᾶς σκατοψύχαγαν τόσος κόσμος ἀδύνατος ὁποῦταν ἐκεῖ καὶ κουβαλιόνταν εἰς τ' Ἀνάπλι μὲ τὰ καϊκία. Τότε βάνω τὶς φωνές: «Τούρκοι! Τούρκοι!». Οἱ ἄλλοι πὺ μ' ἄκουσαν λέγαν: «Ὁ Μακρυγιάννης πέθανε ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ δὲν κοιμάται, ὅλο Τούρκους 'νειρεύεται!».

Τότε εὐθὺς ἐγὼ πήρα καμμιά πενήντα-ριά συντρόφους μου καὶ πάμε ἀπὸ τὰ τειχὴ τῶν Μύλων, ὅπου βαστοῦν τὸ νερό, καὶ

ἦταν καλάμια καὶ ἄλλα χορτάρια καὶ δὲν φαινόμεστε, καὶ παίρνομεν τὴν πλάτη τῶν Τούρκων καὶ τοὺς δίνομεν μίαν φωτιά ἀξαφνα καὶ σκοτώσαμεν καμπόσους, καὶ τοὺς ριχτήκαμεν καὶ μὲ τὰ μαχαίρια, καὶ τοὺς βγάλαμεν ἀπὸ τὸ περιβόλι καὶ ἀπὸ οὐλες τὶς θέσεις ὁποῦχαμεν κυργέψει καὶ τὶς λάβαμεν ἐμεῖς πίσον εἰς τὴν ἐξουσίαν μας».

(Τόμος Α', Ἐκδόσεις Πάπυρος press, σελ. 152-153)

Σύμφωνα μὲ τὸ ὡς ἄνω ὄνειρο, οἱ Ἕλληνες εἶχαν ταμπουρωθεῖ στοὺς Μύλους τῆς Ἀργολίδας. Ὁ Μακρυγιάννης μὲ τοὺς δικούς του φύλαξαν σκοπιὰ τὸ βράδυ, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα μέχρι τὰ ξημερώματα τοὺς ἀντικατέστησαν στίς σκοπιὰς οἱ ἄνδρες τοῦ Δημήτριου Ὑψηλάντη, τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη καὶ τοῦ Χατζημιχάλη. Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ φύ-

λαξαν καμιά ὥρα μονάχα, ἐγκατέλειψαν τὸν τόπο ἄδειο, μπήκαν μέσα στοὺς Μύλους καὶ ἀποκοιμήθηκαν. Ὁ Μακρυγιάννης, ἀντίθετα μὲ τοὺς ἄλλους, πὺ νόμισαν ὅτι αἰτία τῆς ἀγρύπνιας του ἦταν ὁ φόβος του ἀπὸ τὸ ὄνειρο ὅπου εἶδε τοὺς Τούρκους, μὲ τὴν πίστη του σὲ τὸ ὄνειρό του αὐτὸ ἔσωσε τοὺς ἄλλους ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ἀφοῦ ἀνέλαβε δράση μὲ τὴν βοήθεια πενήντα συντρόφων του.

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλλξεων

Ἐκδήλωση μνήμης

Τὸ Σάββατο 31 Μαΐου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. στὴν αἴθουσα «Ἐπάλλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια, πραγματοποιήθηκε Ἐκδήλωση μνήμης γιὰ τὴν Βασιλεύουσα μὲ θρήνους καὶ παραδοσιακὰ ἄσματα ἀπὸ τὴν χορωδία τῶν «Ἐπάλλξεων» καὶ μὲ ὁμιλία τοῦ κ. Β. Τσοῦπρα μὲ θέμα: «Γιατί ἔάλω ἢ Πόλις». Ὁ κ. Τσοῦπρας τόνισε ὅτι, προτοῦ ἐπέλεθ ἡ ἐξωτερικὴ ἄλωση, προηγήθηκε ἡ ἐσωτερικὴ ἀλλοίωση στοὺς ἀνθρώπους καὶ στοὺς θεσμούς, πὺ διευκόλυναν τὸ γεγονός τῆς ἄλωσης. Τόνισε δὲ ὅτι ἡ ἀποφυγὴ παρόμοιων γεγονότων καὶ στίς ἡμέρες μας δὲν γίνεται μόνον μὲ εὐχολόγια ἀλλὰ ἀπαιτεῖ διαρκὴ ἐπαγρύπνιση, ἐνότητα καὶ δράση.

Κοινωνικὸ Βραδυνὸ

Τὴν Τετάρτη 4 Ἰουνίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. στὴν αἴθουσα ἐγίνε ἡ προγραμματισμένη σύσκεψη μὲ σκοπὸ τὴν ἀποτίμηση τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκλογῶν καὶ τὴν προοπτικὴ γιὰ εὐρύτερη ἀγωνιστικὴ συνεργασία. Στὴν διάρκειά της τόνιστηκε ὅτι δυστυχῶς δὲν ἔχει γίνε ἀκόμη συνείδηση στοὺς Ἕλληνες ὅτι ἀπαιτεῖται καθολικὴ ἀλλαγὴ νοοτροπίας, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸ πολιτικὸ σκηνικό, καὶ ὅτι ἡ ἀποχή, ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ παραίτηση, ἀκόμα δὲ χειρότερα ἢ ἀπελπισμένη στροφὴ πρὸς ἀκράϊες λύσεις ὄχι μόνον δὲν βοηθοῦν ἀλλὰ ἐνισχύουν τὴν σύγχυση καὶ τελικὰ ἐνδυναμῶνουν τοὺς ἀντιπάλους καὶ ὅτι μόνον μὲ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν συνεργασία θὰ ἐπέλεθ πρόοδος καὶ ἔξοδος ἀπὸ τὰ δεινὰ. Τέλος, σημειώθηκε ὅτι θὰ συνεχιστῇ ἡ προσπάθεια πὺ ἔχει ἤδη ξεκινήσει ἀπὸ μιά ομάδα τῶν Ἐπάλλξεων γιὰ εὐρύτερη συνεργασία μὲ προσωπικότητες καὶ φορεῖς, πὺ ἐπιθυμοῦν πραγματικὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου καὶ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων του.

Προβολὴ ταινίας

Τὸ Σάββατο 7 Ἰουνίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. στὴν αἴθουσα «Ἐπάλλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια προβλήθηκε ἡ ταινία τῆς Μαίρης Χατζημιχάλη-Παπαλιού «Πύρινες γλῶσσες» σχετικὰ μὲ τὴν Πεντηκοστή καὶ τὴν δημιουργία τῶν πρώτων κοινοτήτων. Ἡ ταινία ἀποτελεῖ μέρος τῆς παραγωγῆς «Δὲν εἶσαι μόνος» –πὺ προβλήθηκε ἀπὸ τὸ κρατικὸ κανάλι τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα–, στὴν ὁργάνωση τῆς ὁποίας ἔχουν λάβει μέρος καὶ μέλη τῶν Ἐπάλλξεων.

Προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ

Τὸ διήμερο 8 & 9 Ἰουνίου πραγματοποιήθηκε προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ μελῶν καὶ φίλων τῆς Ε.Χ.Ε. σὲ Ἱ. Μ. τῆς Φθιώτιδος καὶ τῆς Εὐρυτανίας. Τὴν Κυριακὴ τῆς Αγ. Τριάδος ἐκκλησιαστήκαμε στὴν Ἱ. Μ. Φανερωμένης Ξυριάδος, ὅπου παρακολουθήσαμε τὸν Ἑσπερινὸ τοῦ Αγ. Πνεύματος καὶ τὶς Εὐχές τῆς Γου-

κλισίας. Στὴν συνέχεια, κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο σὲ προαύλιο τῆς Μονῆς συνομιλήσαμε μὲ τὸν ἡγούμενο, π. Ἀθανάσιο, πὺ μὲ ἀπλὸ τρόπο μᾶς ἔκανε κοινωνοὺς τόσο τῆς «φυσικῆς» ἀγάπης τοῦ πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὰ ζωντανὰ του πλάσματα ὅσο καὶ τῆς ἀπίστευτης ζωτικότητος του, χάρις στὴν ὁποία ὑπηρετεῖ μὲ σταθερότητα καὶ συνέπεια τὸ ἔργο Του.

Ἀκολουθῶν, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν ἱστορικὴ Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος, ἄλλον ἕναν ἐπίγειο παράδεισο, μὲ τὰ πουλιά, τὰ δένδρα καὶ κυρίως τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ τῶν μοναχῶν πὺ τὴν διακονοῦν. Ἐκεῖ γευματίσαμε ὅλοι μαζί, μοιραζόμενοι τὰ πλουσιοπάροχα ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως γίνονται στὰ πρώτα χριστιανικὰ χρόνια μὲ τὶς ἀγάπες. Κατόπιν ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ βραδυνὸ μας κατάλυμα, τὴν Προουσιώτισσα, μὲ ἐνδιάμεσο σταθμὸ σὲ ὁμορφὸ Καρπενήσι, ὅπου προσκυνήσαμε στὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ν. τῆς Αγίας Τριάδος. Ἡ διαδρομὴ μέσα ἀπὸ τὶς ράχες τοῦ Τυμφηροῦ ἦταν πραγματικὰ ὑπέροχη καὶ μοναδική, ἀσύγκριτη μπροστὰ σὲ διάφορα πολυδιαφημισμένα θέρετρα τῆς Δύσεως.

Τὴν Δευτέρα τοῦ Αγ. Πνεύματος παρακολουθήσαμε τὴν πρῶτὴν κατασκευὴ ἀκολουθία, κάποιον ἐναποθέσαμε ὅ, τι μᾶς βάραινε στὸν στωϊκὸ π. Λαυρέντιο, καὶ στὴν συνέχεια ἀναχωρήσαμε μέσα ἀπὸ μιά ἐξίσου ἐξαιρετικὴ -ἄν καὶ γεμάτη στροφές- διαδρομὴ γιὰ τὴν ἐπίσης ἱστορικὴ Ἱ. Μ. Τατάνης στὴν Δυτικὴ Εὐρυτανία. Ἐκεῖ ὁ μοναχὸς π. Δαμασκηνὸς μᾶς καλωσόρισε καὶ μᾶς ξενάγησε στὸ Μουσεῖο-Βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς μὲ τὰ πολὺτιμα βιβλία, χειρόγραφα καὶ ἄλλα κειμήλια. Στὴν συνέχεια πήραμε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ἀπολαμβάνοντας τὴν ἰδια μαγευτικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν κατάφυτων ἀπὸ ἔλατα βουνοκορφῶν, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπὸ ἐνδιάμεσες στάσεις, στὴν βάση μας.

Κοινὴ διαπίστωση ὅλων παραμένει ὅτι τέτοια προσκυνήματα συμβάλλουν στὴν πνευματικὴ μας τόνωση ἀλλὰ καὶ στὴν σωματικὴ καὶ ψυχικὴ μας ἀνάταση, κυρίως ὅμως στὴν βαθύτερη μεταξύ μας ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία, ὅστε νὰ ἐντείνονται καὶ ὁ προσωπικὸς καὶ ὁ κοινὸς ἀγῶνας γιὰ πρόοδο καὶ σωτηρία.

Σοφία Μπεκρη - Ἀσημίνα Τσάμου

Ἀρωγὲς γιὰ τὶς Ἐπάλλξεις

Καράντζαλης Γεώργιος	10€	Κων/νος Τζιώτης	20€	Μενούνης Χαρίλαος	30€
Ρεμούνδος Μιχαήλ	20€	Κουτσούδη Ἀργυρώ	15€	Γιαννακούλιας Ἰωάννης	20€
Βασιλάκη Βασιλική	10€	Φυρογένης Γεώργιος	10€	Γιόβα Ἰωάννα	
Μαντζούνης Γεώργιος	10€	Εὐανθία Σκιαδᾶ	10€	(εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της)	100€
Λ. Ἀ.	50€	Χριστιὰ Ἀναστασία	10€		
Δημητράτος Ἀνδρέας	10€	Καβᾶκα Μαρίνα	20€		
Κοντοπανάγου Σταυρούλα	10€	Καραγιάννης Ἐμμανουήλ	20€		
Καράλη-Αναγνώστου Σεβαστὴ	10€	Πλακούτσης Ναπολέων	50€		
Κανέλλος Δημήτριος	10€	Δούκας Μελέτιος	10€		

Ἐυχαριστοῦμε τοὺς ὡς ἄνω συνδρομητὲς καὶ παρακαλοῦμε καὶ τοὺς λοιποὺς νὰ συμβάλουν μὲ κάθε δυνατό τρόπο, γιὰ τὸ ἔργο ἀπαιτεῖ ἀγῶνες καὶ θυσίες.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ
ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία: Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνηση «Ἐπάλλξεις»

Ἐκδότης: Βασίλειος Τσοῦπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθήνα

Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr • ἰστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορές- Ἐμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ